

Παλιά Ερωτικά Τετράστιχα

Κόρη που ρέσεις που μπροστά μου
τζιαι πας στην βρύση για νερό
ώσποσον ν' άφτης τα λαμπρά μου
να καρκιαλιώ τόσον τζιαιρόν.

Έλα τον πόνον μου ν' ακούσεις
έλα για μεν γίνου γιατρός
μεν θέλεις τέλεια να με κρούσεις
δώσμου χαράν, ζωήν τζιαι φως.

Έλα τζι' δκυο μας να σμιχτούμεν
μακράν να κτίσουμεν φωλιά
με σε παράδεισον να μπούμεν
με σε αγάπης, χάδκια τζιαι φιλιά.

Έλα μαζίν μου να σε κάμω
ξανά π' αρκής να γεννηθής
μεσ' την καρκιάν μου να σε θάλω
τζιαιρά για μέναν να σταθής.

Τζι' αν έσει ο τζιύρης σου χωράφκια
μισταρκωμένους μιαν κοπήν
κανούν με μεν τα δκυό σου μάθκια
πλούτη κανέναν μεν μου πεις.

Μ' ένα σου δειν εγιώ χορτάνω
μ' ένα σου πειν εγιώ λακτώ
για σένα ζω, για σένα χάνω
για μέναν είσαι φυλακτό.

Αρτέμος Μυλώνα

από την ενορία Χαρδακιώτισσα Κυθρέας
και τώρα κάτοικος στο Χωριό Κοφίνου.

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΑΝΘΡΩΠΙΑ-- ΕΝΑΣ ΑΓΝΟΣ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΗΣ

Από καιρού εις καιρόν διαβάζουμε στις εφημερίδες για επιδόσεις της Κύπρου σε διεθνείς διαγωνισμούς που τιμούν και προβάλλουν τη χώρα μας στο εξωτερικό. Κάποτε ακούουμε για τις επιδόσεις των παιδιών μας στη ζωγραφική, για τα καναρίνια μας που προεβλήθηκαν στην Αυστρία και το Βέλγιο και άλλα πολλά. Όμως υπάρχουν και άλλοι τομείς που η Κύπρος μας θα μπορούσε να διακριθεί αν υπήρχαν βέβαια τέτοιας φύσεως διαγωνισμοί. Για παράδειγμα υπάρχει η φιλοξενία, το φιλότιμο και γενικά η ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΑΝΘΡΩΠΙΑ δηλαδή όλα τα καλά που ξεκινούν από την αγάπη

προς τους συνανθρώπους μας.

Παρόλα τα πολιτικά μας χάλια σε αυτούς τους τομείς είμαι βέβαιος πως η Κύπρος μας θα έπαιρνε μια πρώτη θέση αν υπήρχαν διεθνείς διαγωνισμοί για το σκοπό αυτό. Γιατί ο Κύπριος δεν είναι μόνο που ξέρει τι είναι το καλό αλλά ξέρει επίσης πως να το κάμει το καλό με τον σωστό τρόπο, με αφιλοκέρδεια, με έκφραση αγάπης έτσι που να σε θαμπώσει και να σου γεμίσει τη ψυχή.

Βέβαια υπάρχουν και οι εξαιρέσεις. Ακούουμε για παράδειγμα για κάποιο ταξίτη που έκλεψε κάποιον τουρίστα, για κάποιον αυτοκινητιστή που άφησε στο

δρόμο το θύμα του, για κάποιον που ζούσε από κέρδη πορνείας και γενικά για μερικούς ανθρώπους κακούς ή αχάριστους που παίρνουν στη ζωή τις λανθασμένες κατευθύνσεις. Όμως ευτυχώς αυτοί οι άνθρωποι είναι πολύ λίγοι και σιγά-σιγά θα απομονωθούν από τους καλούς ανθρώπους που είναι οι πιο πολλοί και οι οποίοι ξέρουν με τις καλές τους πράξεις να διορθώνουν τους κακούς. Γιατί είναι αποδεδειγμένο ότι οι κακοί άνθρωποι οι οποίοι συνήθως κρύπτονται γιατί φοβούνται, τελικά μετανιώνουν και υποτάσσονται στους νόμους του καλού και του δικαίου ιδίως όταν βλέπουν γύρω τους μόνο καλές και ανθρώπινες πράξεις.

Νομίζω πως δεν είναι τυχαίο που οι σοφοί μας λέγουν πως οι καλές πράξεις μοιάζουν με αλυσίδα που σέρνει μαζί της το σέβας και τον παραδειγματισμό όχι μόνο σε αυτούς που τις διαβάζουν και τις ακούουν. Γι' αυτό και εγώ σήμερα σκέφθηκα να περιγράψω μια από αυτές τις καλές πράξεις που συνέβηκε σε μένα πρόσφατα.

Ήταν πριν λίγες μέρες όταν εχρειάσθηκε να ταξιδεύσω με το αυτοκίνητο μου λίγα μίλια έξω από την πόλη της Λεμεσού σε μια απόμερη περιοχή όπου σχεδόν ίχνος ανθρώπου δεν υπήρχε. Ήταν μια μέρα πολύ βροχερή και ο δρόμος που έπρεπε να διανύσω ενώ στην αρχή εφάινετο κάπως καλός στην επιστροφή μου έγινε πολύ λασπωμένος και αδιάβατος.

Μάταια προσπαθούσα για αρκετήν ώρα να περάσω ένα δύσκολο σημείο του δρόμου χωρίς να τα καταφέρω. Και να σκεφθείτε εγώ έπρεπε να επιστρέψω αμέσως μαζί με το γιο μου που είχα μαζί μου για να προλάβουμε να φύγουμε για τη Λάρνακα όπου ο γιος μου έπρεπε να ταξιδεύσει σε λίγη ώρα για το εξωτερικό. Ακόμη λίγη καθυστέρηση και θα μπορούσε να χάσει το αεροπλάνο και αυτό θα εσήμαινε πολλά για το γιο μου. Βέβαια, εγώ δεν είμαι από τους

ανθρώπους που απελπίζονται εύκολα γιατί σε όλη μου τη ζωή έμαθα να λέγω στους φίλους μου πως η απελπισία που είναι η τελευταία από όλα τα κακά όχι μόνο δεν ξέρει να λύει τα προβλήματα μας αλλά μας τα μεγαλώνει. Μονάχα η υπομονή είναι που ξέρει να νικά και να μας θγάζει από όλες τις δύσκολες στιγμές μας. Αυτά περίπου εσκεφτόμουν όταν από μακριά μας άρπαξε το μάτι ενός μεγαλόψυχου αυτοκινητιστή που μας είδε από μακριά και έτρεξε να μας βοηθήσει.

Και πράγματι σε λίγα λεπτά έφθασε κοντά μας και αφού μας ετράθηξε με το ημιφορτηγό αυτοκίνητό του μας οδήγησε σε ασφαλές μέρος για να συνεχίσουμε το δρόμο μας προς τη Λάρνακα. Πράγματι δεν ήξερα πως να ευχαριστήσω αυτό τον άνθρωπο. Η μεγαλοψυχία του, η καλοσύνη του μας είχε καταγοητεύσει.

Για να ξεπληρώσω, τουλάχιστον ένα μικρό μέρος της μεγάλης μας υποχρέωσης απέναντί του, σκέφθηκα να του προσφέρω λίγα χρήματα αλλά ούτε να ακούσει για αμοιβή.

Όχι, μου είπε, προς θεού δεν το έκαμα για χρήματα. Ό,τι έκαμα το έκαμα γιατί πιστεύω πως η βοήθεια προς τους συνανθρώπους μας είναι αχώριστη σύντροφος της δικής μας ψυχικής γαλήνης, της δικής μας ευτυχίας.

Τον ευχαρίστησα ξανά με όλη τη δύναμη της ψυχής μου και αφού ανταλλάξαμε τα ονόματά μας και τις διευθύνσεις μας τον αποχαιρέτησα λέγοντας του:

Φαίνεται πως ορισμένοι άνθρωποι στον τόπο μας είναι πραγματικές κατοικίες του θεού που με τις καλές τους πράξεις μας διδάσκουν το πραγματικό νόημα της ζωής. Έτσι σε βλέπω, φίλε μου, του λέγω και σου εύχομαι κάθε επιτυχία στη ζωή σου και ελπίζω να ξανασυναντηθούμε στο σύντομο μέλλον για να τα ξαναπούμε.

A. M. Δημητριάδης